

— Тъй ли! почуди се пжтникътъ.

— Колко сж глупави селенитѣ съ тѣзи си прѣкори, продължи Тенардиерица. Тя прилича повече на прилѣпъ, отколкото на чучулига. И ние искаме да правимъ добро, ама нѣмаме пари. Малко печелимъ, а много плащаме. И вие знаете, че отъ патенти и други данъци правителството скуби страшни пари. А пъкъ азъ имамъ мои дѣца, не мога да храня и чуждитѣ дѣца.

Пжтникътъ запита хладнокръвно:

— Ами ако нѣкой ви избави отъ чуждото дѣте?

— Отъ кого? Отъ Козета ли?

— Да.

— Ахъ, Господине, земете я, изпитайте я ако искате; правете съ нея каквото искате и нека ви благославя света Богородица и светиитѣ.

— Тогава работата е свършена.

— Истина ли! Ще я земете ли?

— Ще я зема.

— Сега. Повикайте я.

— Козето! Извика Тенардиерица.

— Сега да ви заплатя, каквото ви дължа за вечерята и спането.

Той погледна смѣтката и не можа да се удържи. Той сви вѣжди и се почуди:

— Двайсетъ и три лева ли?

— Да, господине, разбира се, двайсетъ и три лева. Сега всичко е скжпо.

Непознатиятъ извади отъ кесията си петъ петолевки и ги тракна на масата.

— Идете повикайте малката, каза той.

Въ тази минута Тенардие, който слушаше прѣзъ вратата, влѣзе, изправи се прѣдъ пжтника и каза: